Давно ріка вернула в береги.
Давно нора засипалася в кручі
І місто мовчки зводить навкруги
Вали із частоколами колючі.

Та ще лежить над плямами полян,
Над краєм, що не розгортав ще крила,
Важкий і нерозгаданий туман,
Мов мармуру незайманого брила.

О мряко неповторної доби,
Дими з-під стріх, що стеляться так низько,
Жінки, що тчуть при огнищах собі,
Чоловіки в дощах на пасовиськах!..

Що зверне їх до мутної ріки
Від тих отар, від сивої худоби?
Етруски, умбри, хижі гірняки…
Щоб гори перейшли вони і д'оби.

І ось твоя ясна і щедра кров
На твердь і міць Латинового дуба.
І креше шлях ударами підков
Рідня царева, зайшла і нелюба.

Проста чесноту юної землі…
Що Брутові і Цезарю дасть сили.
Щоб полонили море кораблі
Ілегіони сушу полонили.